

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 13 mars 2008*

I mål C-125/06 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 28 februari 2006,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av K. Banks och M. Huttunen, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Infront WM AG, tidigare FWC Medien AG, därefter KirchMedia WM AG, Zug (Schweiz), företrädd av M. Garcia, solicitor,

sökande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

Republiken Frankrike,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland,

Europaparlamentet,

Europeiska unionens råd,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász och J. Malenovský (referent),

generaladvokat: Y. Bot,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 18 oktober 2007 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall upphäva den av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade domen av den 15 december 2005 i mål T-33/01, Infront WM mot kommissionen (REG 2005, s. II-5897) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarades kommissionens beslut, innefattat i en skrivelse av den 28 juli 2000 till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (nedan kallad den omtvistade rättsakten).

Tillämpliga bestämmelser

Den gemenskapsrättsliga lagstiftningen

- 2 Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (EGT L 298, s. 23; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 3), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 (EGT L 202, s. 60) (nedan kallat direktiv 89/552) har till syfte att säkerställa fri mottagning och vidareändring av TV-sändningar inom Europeiska gemenskapen genom att föreskriva minimiregler som medlemsstaterna är skyldiga att ålägga programföretag inom deras jurisdiktion att följa.

3 Skälen 18 och 19 i direktiv 97/36 har följande lydelse:

”18. Det är väsentligt att medlemsstaterna är i stånd att vidta åtgärder för att skydda rätten till information och för att säkerställa bred tillgänglighet för allmänheten till TV-sändningar från nationella eller icke-nationella evenemang av särskild vikt för samhället, t.ex. de olympiska spelen och världs- och europamästerskapen i fotboll. För detta ändamål behåller medlemsstaterna rätten att vidta åtgärder som är förenliga med gemenskapsrätten och som syftar till att reglera hur programföretag inom deras jurisdiktion utövar sina exklusiva rättigheter att sända sådana evenemang.

19. Det är nödvändigt att arrangemang skapas inom en gemenskapsram för att undvika att det uppstår osäkerhet på det rättsliga området och marknadsstörningar och för att samordna fri rörlighet för televisionstjänster med behovet att förhindra eventuellt kringgående av sådana nationella åtgärder som syftar till att skydda ett legitimt allmänt intresse.”

4 Enligt artikel 1 b i direktiv 89/552 avses med ”programföretag” den fysiska eller juridiska person som har det redaktionella ansvaret för sammansättningen av TV-program och som sänder ut eller låter sända ut dem genom tredje part.

5 I artikel 3a i direktiv 89/552, vilken har införts genom direktiv 97/36, föreskrivs följande:

”1. Varje medlemsstat får vidta åtgärder som är förenliga med gemenskapsrätten för att säkerställa att programföretag inom dess jurisdiktion inte, med utnyttjande

av exklusiva rättigheter, sänder evenemang som av den medlemsstaten anses vara av särskild vikt för samhället på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i den medlemsstaten utestängs från möjligheten att följa sådana evenemang genom direktsändning eller tidsförskjuten sändning i fri TV. I sådana fall skall den berörda medlemsstaten upprätta en förteckning över de evenemang, nationella eller icke-nationella, som den anser vara av särskild vikt för samhället. Detta skall göras på ett klart och öppet sätt i rätt och god tid. Den berörda medlemsstaten skall härvid också bestämma om dessa evenemang skall vara tillgängliga helt eller delvis via direktsändning eller, när det är nödvändigt eller lämpligt på grundval av objektiva orsaker i allmänhetens intresse, helt eller delvis via tidsförskjuten sändning.

2. Medlemsstaterna skall omedelbart till kommissionen anmäla alla åtgärder som har vidtagits eller kommer att vidtas enligt punkt 1. Inom en period på tre månader efter anmälan skall kommissionen verifiera att sådana åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten och meddela dem till de andra medlemsstaterna. Den skall inhämta yttrande från den kommitté som inrättas i enlighet med artikel 23a. Den skall i *Euro-peiska gemenskapernas officiella tidning* skyndsamt offentliggöra de åtgärder som har vidtagits samt minst en gång om året den konsoliderade förteckningen över de åtgärder som har vidtagits av medlemsstaterna.

3. Medlemsstaterna skall – med lämpliga medel och inom ramen för sin lagstiftning – säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion inte utövar de exklusiva rättigheter som förvärvats av dessa programföretag efter den dag då detta direktiv offentliggörs på sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i en annan medlemsstat utestängs från möjligheten att följa evenemang på det sätt som den andra medlemsstaten bestämt i enlighet med föregående punkter helt eller delvis via direktsändning eller när det är nödvändigt eller lämpligt på grundval av objektiva orsaker i allmänhetens intresse, helt eller delvis via tidsförskjuten sändning i fri TV så som den andra medlemsstaten har bestämt i enlighet med punkt 1.”

Den nationella lagstiftningen

- 6 I artiklarna 98 och 101 i del IV i radio- och TV-lagen från år 1996 (Broadcasting Act 1996), i dess lydelse enligt TV-förordningen från år 2000 (Television Broadcasting Regulations 2000) (nedan kallad radio- och TV-lagen), föreskrivs följande:

”98. Tjänstekategorier

- (1) Programtjänster och satellittjänster inom [Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)] indelas, i denna del, i följande två kategorier:

a) Programtjänster och EES-satellittjänster som för närvarande uppfyller de föreskrivna villkoren.

b) Övriga programtjänster och EES-satellittjänster.

- (2) En tjänst skall, inom ramarna för denna artikel, uppfylla följande villkor:

a) Tjänsten skall tillhandahållas utan kostnad för mottagningen.

- b) Tjänsten skall tas emot av minst 95 procent av befolkningen i Förenade kungariket.

...

101. Begränsningar för TV-sändning av evenemang som uppförts på förteckningen

- (1) Ett programföretag som tillhandahåller en tjänst som ingår i någon av kategorierna i artikel 98.1 (den första tjänsten) och som är avsedd för mottagning i Förenade kungariket eller ett område inom Förenade kungariket, får inte som en del av denna tjänst direktsända i televisionen hela eller delar av ett evenemang som är uppfört på förteckningen utan att på förhand ha inhämtat tillstånd av [den oberoende TV-kommittén (nedan kallad ITC)] annat än om
- a) en annan part som tillhandahåller en tjänst som ingår i den andra kategorin i den punkten (den andra tjänsten) har förvärvat rätten att som en del av den andra tjänsten direktsända hela eller samma delar av evenemanget, och
- b) det område inom vilket den andra tjänsten tillhandahålls består av eller omfattar hela eller nästan hela det område inom vilket den första tjänsten tillhandahålls.

...”

- 7 Dessa bestämmelser anmäldes till kommissionen med stöd av artikel 3a.2 i direktiv 89/552 och offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT C 328, 2000, s. 2).
- 8 Villkoren för att bevilja ett sådant tillstånd som avses i artikel 101.1 anges i den oberoende TV-kommitténs föreskrifter om idrottsevenemang och andra evenemang som uppförts på förteckningen (Independent Television Commission Code on Sports and other Listed Events), i ändrad lydelse.

Bakgrund till tvisten

- 9 Bakgrunden till förevarande tvist, såsom den redovisas i punkterna 7–22 i den överklagade domen, kan sammanfattas enligt följande.
- 10 Företaget Infront WM AG (nedan kallat Infront), tidigare FWC Medien AG och därefter KirchMedia WM AG, sysslar med förvärv, förvaltning och försäljning av rättigheter att sända idrottsevenemang i TV. Företaget köper i regel dessa rättigheter av arrangören av det aktuella idrottsevenemanget och återförsäljer de rättigheter som förvärvas på detta sätt till programföretagen.
- 11 Den 10 september 1996 undertecknade företags moderbolag ett avtal med Internationella fotbollförbundet (FIFA) angående överlåtelse av exklusiva rättigheter att TV-sända slutspelet i FIFA:s världsmästerskap i fotboll åren 2002 och 2006. Moderbolaget fick bland annat ensamrätt att TV-sända dessa evenemang i länderna på den europeiska kontinenten. Dessa rättigheter överläts senare till Infront.

12 Genom skrivelser av den 25 september 1998 respektive den 5 maj 2000 anmälde Förenade kungariket, i enlighet med artikel 3a.2 i direktiv 89/552, de med stöd av punkt 1 i denna artikel vidtagna åtgärderna till kommissionen.

13 Den 28 juli 2000 sände generaldirektören vid kommissionens generaldirektorat för utbildning och kultur den omtvistade rättsakten till Förenade kungariket och angav följande:

”Genom skrivelse av den 5 maj 2000, vilken mottogs av kommissionen den 11 maj 2000, anmälde [Förenade kungarikets] ständiga representation vid Europeiska unionen till kommissionen en rad nationella åtgärder angående TV-bevakningen av evenemang av nationellt intresse i Förenade kungariket. ...

Jag vill härmed underrätta Er om att ... kommissionen, mot bakgrund av undersökningen av huruvida de vidtagna åtgärderna är förenliga med [direktiv 89/552] och mot bakgrund av alla tillgängliga uppgifter angående radio- och TV-marknaden i Förenade kungariket, inte avser att ifrågasätta de åtgärder som anmälts av era myndigheter.

I enlighet med vad som föreskrivs i artikel 3a.2 i [direktiv 89/552] kommer kommissionen att offentliggöra de anmälda åtgärderna i [*Europeiska unionens officiella tidning*].”

14 Kommissionen offentliggjorde dessa åtgärder i den officiella tidningen den 18 november 2000. Åtgärderna omfattar såväl artiklarna 98 och 101 i del IV i radio- och TV-lagen som förteckningen över de evenemang som Förenade kungariket har ansett vara av särskild vikt för samhället (nedan kallade de utvalda evenemangen). FIFA:s VM-slutspel i fotboll ingår bland dessa evenemang.

- 15 Under förfarandet för kommissionens verifiering av nämnda åtgärder tillställde Infront kommissionen två skrivelser i vilka företaget gjorde gällande att förteckningen över utvalda evenemang inte kunde godkännas av det skälet att den inte var förenlig med vare sig artikel 3a i direktiv 98/552 eller andra gemenskapsrättsliga bestämmelser.
- 16 Därefter bad Infront, genom skrivelse av den 7 december 2000, kommissionen att bekräfta att den hade avslutat det i artikel 3a.2 i direktiv 89/552 föreskrivna verifieringsförfarandet med avseende på förteckningen över utvalda evenemang och att informera företaget om resultatet av förfarandet, inklusive om de eventuella åtgärder som kommissionen vidtagit i det avseendet. Kommissionens svar till Infront var att förfarandet i fråga var avslutat och att förteckningen över utvalda evenemang hade befunnits förenlig med nämnda direktiv.
- 17 Infront väckte därför talan vid förstainstansrätten och yrkade ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten.
- 18 Kommissionen framställde en invändning om rättegångshinder. Kommissionen gjorde gällande att den inte hade antagit den omtvistade rättsakten med stöd av artikel 3a.2 i direktiv 89/552 och att Infront inte var vare sig direkt eller personligen berört av den omtvistade rättsakten.

Den överklagade domen

- 19 I den överklagade domen ogillade förstainstansrätten invändningen om rättegångshinder och fastställde att målet kunde tas upp till sakprövning.

- 20 Förstainstansrätten fastställde inledningsvis att den omtvistade rättsakten avslutade det kontrollförfarande som avses i artikel 3a.2 i direktiv 89/552, vari föreskrivs att kommissionen är skyldig att verifiera huruvida de nationella åtgärder som vidtagits enligt punkt 1 i denna artikel är förenliga med gemenskapsrätten. Offentliggörandet i den officiella tidningen av de av kommissionen godkända åtgärderna möjliggör för andra medlemsstater att få kännedom om dem och, följaktligen, att iaktta sina skyldigheter enligt artikel 3a.3 i detta direktiv, i vilken artikel regler om ömsesidigt erkännande av dessa åtgärder har införts.
- 21 Den omtvistade rättsakten har enligt förstainstansrätten följaktligen rättsverkningar i medlemsstaterna. Det föreskrivs nämligen att de nationella åtgärderna i fråga skall offentliggöras i den officiella tidningen, vilket innebär att reglerna i artikel 3a.3 i direktiv 89/552 om ömsesidigt erkännande blir tillämpliga. Rättsakten i fråga utgör således ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG, även om det i artikel 3a i direktiv 89/552 inte uttryckligen anges att kommissionen skall fatta ett ”beslut”.
- 22 Vidare prövade förstainstansrätten huruvida Infront direkt berördes av denna rättsakt. Rätten erinrade om den rättspraxis av vilken det framgår att, för att en gemenskapsåtgärd direkt skall beröra en enskild, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, skall den vidtagna gemenskapsåtgärden direkt inverka på den berörda partens rättsliga ställning och dess genomförande skall ha en rent automatisk karaktär och endast följa av gemenskapslagstiftningen utan att några mellanliggande regler behöver tillämpas (se dom av den 5 maj 1998 i mål C-386/96 P, Dreyfus mot kommissionen, REG 1998, s. I-2309, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 23 Förstainstansrätten inledde med att fastställa att, när Infront överläter sina sändningsrättigheter till ett programföretag etablerat i Förenade kungariket, för TV-sändning i denna medlemsstat, har de åtgärder som har vidtagits av myndigheterna i Förenade kungariket en självständig rättslig existens i förhållande till den omtvistade

rättsakten. I den mån de anmälda åtgärderna är tillämpliga på programföretag etablerade i Förenade kungariket med stöd av den radio- och TV-lag som gäller där och inte med stöd av den omtvistade rättsakten, är Infront inte direkt berört.

- 24 Det är emellertid endast den omtvistade rättsakten, vari fastställs att de åtgärder som anmälts av Förenade kungariket är förenliga med gemenskapsrätten och vari föreskrivs att dessa åtgärder skall offentliggöras i den officiella tidningen, som kan medföra att reglerna om ömsesidigt erkännande i artikel 3a.3 i direktiv 89/552 blir tillämpliga. Av detta följer att rättsakten, i detta fall, innebär att nämnda åtgärder godkänns enbart i syfte att de skall erkännas av de andra medlemsstaterna.
- 25 Vidare konstaterade förstainstansrätten att, eftersom ett ömsesidigt erkännande av de åtgärder som vidtagits med stöd av artikel 3a.1 i direktiv 89/552 förutsätter att de har godkänts av kommissionen och därefter offentliggjorts i den officiella tidningen, ger den omtvistade rättsakten de nationella myndigheterna, från och med detta offentliggörande, inte något utrymme för skönsmässig bedömning när de fullgör sina skyldigheter. Formerna för den kontroll som de nationella myndigheterna är skyldiga att utföra enligt de genom artikel 3a.3 i direktiv 89/552 införda reglerna för ömsesidigt erkännande skall visserligen fastställas av varje medlemsstat, i den lagstiftning som antas för att införliva denna bestämmelse. Men nationella myndigheter skall likväl säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion följer de sändningsvillkor som gäller för utvalda evenemang enligt de nationella åtgärder som kommissionen godkänt och offentliggjort i den officiella tidningen.
- 26 Förstainstansrätten kom därför fram till att Infront direkt berördes av den omtvistade rättsakten, då den innebar att reglerna för andra medlemsstaters erkännande av de åtgärder som Förenade kungariket vidtagit med stöd av artikel 3a.1 i direktiv 89/552 blev tillämpliga.

- 27 Därefter fastställde förstainstansrätten att Infront även personligen berördes av nämnda rättsakt. Rättsakten i fråga berörde företaget på grund av en egenskap som var utmärkande för det, nämligen att vara innehavare av en exklusiv rätt att TV-sända ett av de av Förenade kungariket utvalda evenemangen. Även om Infront, i egenskap av återförsäljare för de aktuella sändningsrättigheterna, inte uttryckligen berörs av de nationella åtgärder som kommissionen godkänt och offentliggjort i den officiella tidningen, begränsar åtgärderna företags möjligheter att fritt förfoga över sina rättigheter, genom att föreskriva villkor för överlåtelse av dem, med exklusiv rätt, till ett programföretag som är etablerat i en annan medlemsstat än Förenade kungariket och som önskar sända nämnda evenemang i sistnämnda stat.
- 28 Även om den rättsliga giltigheten av de avtal som ingåtts med FIFA inte påverkas av den omtvistade rättsakten, skall det beaktas att Infront hade förvärvat ensamrätt till de aktuella sändningsrättigheterna innan artikel 3a i direktiv 89/552 trädde i kraft och, *a fortiori*, innan nämnda rättsakt antogs.
- 29 I sak ogiltigförklarade förstainstansrätten den omtvistade rättsakten med motiveringen att den, med hänsyn till att den utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG, hade antagits utan behörighet. Beslutet hade nämligen fattats utan föregående samråd med kommissionsledamöternas kollegium, och den generaldirektör som undertecknade den omtvistade rättsakten hade inte getts någon särskild behörighet av nämnda kollegium.

Parternas yrkanden

- 30 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen,

- slutligt avgöra målet genom att fastställa att talan i förstainstansrätten skulle ha avvisats, och

- förplikta Infront att ersätta kommissionens rättegångskostnader i första instans och i förevarande överklagande.

³¹ Infront yrkar att domstolen skall

- ogilla överklagandet, eller

- återförvisa målet till förstainstansrätten för att avgöras i enlighet med domstolens rättspraxis, och

- fastställa att kommissionen skall bära sin rättegångskostnad och ersätta Infronts rättegångskostnader i båda instanser.

Överklagandet

³² Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

33 Kommissionen har till stöd för sitt överklagande åberopat två grunder under vilka det har gjorts gällande en felaktig bedömning av huruvida de två sistnämnda villkoren är uppfyllda.

Inledande synpunkter

34 Innan dessa grunder provas skall verkningarna och räckvidden av artikel 3a i direktiv 89/552 och den omtvistade rättsakten fastställas.

35 Enligt artikel 3a.1 i detta direktiv får varje medlemsstat vidta åtgärder som är förenliga med gemenskapsrätten för att säkerställa att programföretag inom dess jurisdiktion inte, med utnyttjande av exklusiva rättigheter, sänder evenemang som av medlemsstaten anses vara av särskild vikt för samhället på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten utestängs från möjligheten att följa sådana evenemang genom direkt-sändning eller tidsförskjuten sändning i fri TV. Den berörda medlemsstaten skall för det ändamålet upprätta en förteckning över sådana evenemang.

36 I artikel 3a.2 i nämnda direktiv föreskrivs att kommissionen skall verifiera att sådana åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten och offentliggöra dem i den officiella tidningen. I punkt 3 i nämnda artikel införs regler för ömsesidigt erkännande, enligt vilka medlemsstaterna skall säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion inte kringgår åtgärder som andra medlemsstater vidtagit med tillämpning av punkt 1 i samma artikel och som kommissionen godkänt och offentliggjort i den officiella tidningen.

37 Detta är även vad som anges i skäl 19 i direktiv 97/36, enligt vars ordalydelse artikel 3a i direktiv 89/552 syftar till att förhindra eventuellt kringgående av sådana nationella åtgärder som syftar till att skydda ett legitimt allmänt intresse.

38 Genom den omtvistade rättsakten underrättade kommissionen, med tillämpning av denna lagstiftning, Förenade kungariket om att den godkände de åtgärder som anmälts till den och om deras förestående offentliggörande i den officiella tidningen. Såsom förstainstansrätten konstaterade avslutade denna rättsakt det verifieringsförfarande som kommissionen var skyldig att genomföra enligt artikel 3a.2 i direktiv 89/552. Genom offentliggörandet av dessa åtgärder i den officiella tidningen kunde andra medlemsstater få kännedom om dem och fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 3a.3 i samma direktiv.

39 Den omtvistade rättsakten medförde således att reglerna för ömsesidigt erkännande i artikel 3a.3 i direktiv 89/552 blev tillämpliga, vilket i sin tur innebar att medlemsstaterna blev skyldiga att säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion inte kringgick de åtgärder som Förenade kungariket hade vidtagit med tillämpning av punkt 1 i denna artikel.

40 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som kommissionens grunder skall prövas.

Den första grunden: Felaktig bedömning av huruvida villkoret att personen skall vara direkt berörd är uppfyllt

Parternas argument

41 Kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig tillämpning av den rättspraxis som nämns ovan i punkt 22, i vilken begreppet direkt berörd i artikel 230 fjärde stycket EG definieras.

- 42 För det första har den omtvistade rättsakten ingen inverkan på Infronts rättsliga ställning. Rättsakten ålägger andra medlemsstater än Förenade kungariket en skyldighet att se till att programföretag inom deras jurisdiktion inte sänder på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i den medlemsstaten utestängs från möjligheten att följa vissa utvalda evenemang i fri TV. Följaktligen är det bara sådana företag som åläggs rättsliga skyldigheter.
- 43 Om ett betal-TV-företag etablerat i en annan medlemsstat än Förenade kungariket eventuellt önskar lämna en offert i syfte att erhålla de exklusiva sändningsrättigheter som här är i fråga, kan de rättsliga begränsningar som företaget åläggs få det att avstå från att göra det. Infront har således färre potentiella köpare och befinner sig förmodligen i en sämre affärssituation än det hade räknat med. Detta beror inte på att dess rättsliga ställning har förändrats utan enbart på att det inte kan hitta de köpare som det hoppats på. Den omtvistade rättsakten får på så sätt indirekta ekonomiska konsekvenser för företaget, men dess rättsliga ställning förblir oförändrad.
- 44 Dessa ekonomiska konsekvenser är vidare, även de, fullkomligt osäkra, eftersom det inte finns något programföretag etablerat i en annan medlemsstat än Förenade kungariket som kan tänkas betala den höga summa som Infront begär för rätten att i Förenade kungariket sända utvalda evenemang till vilka detta har exklusiva sändningsrättigheter. Förstainstansrätten borde ha ålagt Infront att styrka rimligheten i att en sådan situation uppstår och sannolikheten för att den omtvistade rättsakten åsamkar ekonomiska skador. Förstainstansrätten gjorde sig även skyldig till felaktig rättstillämpning, genom att inte ålägga en adekvat bevisbörda.
- 45 Förstainstansrätten fastställde slutligen felaktigt att medlemsstaterna inte förfogar över något utrymme för skönsässig bedömning när de genomför de skyldigheter som följer av artikel 3a.3 i direktiv 89/552. Visserligen bestäms de evenemang som

ansetts vara av särskild vikt för samhället och hur de skall sändas i TV av den anmälande staten och, följaktligen, genom det beslut som kommissionen fattar med stöd av punkt 2 i denna artikel. Den åtgärd genom vilken ett sådant evenemang faktiskt sänds i enlighet med den medlemsstatens intressen beror emellertid i hög grad på den lagstiftning och den beslutsgång som varje medlemsstat har antagit med stöd av artikel 3a.3. Det anges i själva bestämmelsen att den uppgift som medlemsstaterna har ålagts skall genomföras ”med lämpliga medel och inom ramen för [deras] lagstiftning”. Det resultat som uppnås kan se väldigt olika ut beroende på den metod som valts i varje enskilt fall. Ett genomförande av den omtvistade rättsakten av andra medlemsstater än Förenade kungariket förutsätter under dessa förhållanden ett stort utrymme för skönsmässig bedömning.

46 Infront anser att förstainstansrätten med rätta kom fram till att den omtvistade rättsakten direkt berör företaget.

Domstolens bedömning

47 Det följer av fast rättspraxis att villkoret i artikel 230 fjärde stycket EG, att en fysisk eller juridisk person direkt måste beröras av beslutet, endast kan anses vara uppfyllt om den ifrågasatta gemenskrätsakten har direkt inverkan på den enskildes rättsliga ställning och inte lämnar dem till vilka den riktar sig, och som skall genomföra den, något utrymme för skönsmässig bedömning, vilket innebär att genomförandet skall ha en rent automatisk karaktär och endast följa av gemenskapslagstiftningen utan att några mellanliggande regler tillämpas (se, bland annat, domen i det ovan nämnda målet Dreyfus mot kommissionen, punkt 43, dom av den 29 juni 2004 i mål C-486/01 P, Front national mot parlamentet, REG 2004, s. I-6289, punkt 34, och av den 2 maj 2006 i mål C-417/04 P, Regione Siciliana mot kommissionen, REG 2006, s. I-3881, punkt 28).

- 48 Det skall först prövas huruvida den omtvistade rättsakten har haft en direkt inverkan på Infronts rättsliga ställning.
- 49 Det framgår av artiklarna 98 och 101 i radio- och TV-lagen att ett programföretag som önskar, att med utnyttjande av exklusiva rättigheter, direktsända ett utvalt evenemang måste inhämta tillstånd från ITC, eftersom tjänsten är avsedd för mottagning i hela eller delar av Förenade kungariket. Enligt den oberoende TV-kommitténs föreskrifter om idrottsevenemang och andra evenemang som uppförts på förteckningen, i ändrad lydelse, är villkoren för att bevilja ett sådant tillstånd i huvudsak att försäljningen av sändningsrättigheterna har offentliggjorts och att programföretagen haft en genuin möjlighet att förvärva rättigheterna på rättvisa och skäligen villkor.
- 50 Det har ovan i punkterna 35–39 konstaterats att andra medlemsstater än Förenade kungariket, på grund av den omtvistade rättsakten, är skyldiga att säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion inte kringgår åtgärder som denna medlemsstat har vidtagit med stöd av artikel 3a.1 i direktiv 89/552 och, följaktligen, att dessa inte vidareänder utvalda evenemang i strid med villkoren i dessa åtgärder. Av detta följer att dessa medlemsstater är skyldiga att se till att nämnda företag inte, med utnyttjande av sina exklusiva rättigheter, direktsänder dessa för allmänheten avsedda evenemang i Förenade kungariket när de har förvärvat sändningsrättigheterna till dessa evenemang i ett överlåtelseförfarande där villkoren i föregående punkt inte har beaktats.
- 51 De åtgärder som vidtagits av Förenade kungariket och som godkänts genom den omtvistade rättsakten medför ett visst antal begränsningar för nämnda programföretag, när de planerar att sända utvalda evenemang till vilka Infront har förvärvat exklusiva rättigheter.

- 52 I den mån dessa begränsningar följer av de villkor enligt vilka företagen förvärvar sändningsrättigheterna till utvalda evenemang av Infront, innebär de åtgärder som Förenade kungariket har vidtagit och den omtvistade rättsakten att företagets rättigheter förses med nya begränsningar som inte fanns när det erhöll nämnda sändningsrättigheter och som gör det svårare att utnyttja sistnämnda rättigheter. Den omtvistade rättsakten har därför en direkt inverkan på Infronts rättsliga ställning.
- 53 Kommissionen har emellertid gjort gällande att det inte har styrkts att Infronts rättsliga ställning verkligen har påverkats på detta sätt, eftersom det inte finns några programföretag i andra medlemsstater än Förenade kungariket som skulle kunna vara intresserade av att köpa sändningsrättigheter från Infront, utan den omtvistade rättsakten, och som skulle vara förhindrade eller avskräckta från att förvärva dem till följd av antagandet av denna rättsakt. Förstainstansrätten har dessutom kastat om bevisbördan i det avseendet.
- 54 Gemenskapslagstiftaren har infört artikel 3a.3 i direktiv 89/552 av just det skälet att det kan finnas situationer i vilka programföretag inom en medlemsstats jurisdiktion köper exklusiva sändningsrättigheter till ett evenemang som bedömts vara av särskild vikt för samhället av en annan medlemsstat och som sänder det till allmänheten i sistnämnda stat på sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten där utestängs från möjligheten att följa evenemanget.
- 55 Förstainstansrätten uttalade sig angående detta i punkterna 148 och 149 i den överklagade domen. Dels hänvisades till flera fall av gränsöverskridande sändningar av evenemang som hade bedömts vara av särskild vikt för samhället och i vilka programföretagen agerade på det sättet. Dels konstaterade den att kommissionen inte hade styrkt sitt påstående att marknaden för TV-sändningar i Förenade kungariket är så speciell att sådana situationer inte kan uppstå i förevarande fall. Mot bakgrund av

dessa omständigheter kom förstainstansrätten fram till att det inte var säkert att rättigheten, att i denna medlemsstat sända FIFA:s VM-slutspel, nödvändigtvis skulle ha förvärvats av programföretag etablerade i just denna medlemsstat.

- 56 Förstainstansrätten kastade inte härigenom om parternas bevisbörda. Rätten gjorde en självständig bedömning av de faktiska omständigheter som åberopats i syfte att visa förekomsten av gränsöverskridande sändningar av utvalda evenemang. Det är i det sammanhanget tillåtet för förstainstansrätten att beakta att en part har avstått från att åberopa vissa omständigheter till stöd för sina påståenden (se dom av den 18 juli 2006 i mål C-214/05 P, Rossi mot harmoniseringsbyrån, REG 2006, s. I-7057, punkt 23).
- 57 Det följer dessutom av fast rättspraxis att ett överklagande är begränsat till rättsfrågor. Förstainstansrätten är med andra ord ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta faktiska omständigheterna och att bedöma bevisningen. Bedömningen av de faktiska omständigheterna och bevisningen utgör därför inte – utom i det fall då uppgifter som underställts förstainstansrätten har missuppfattats – en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll i ett mål om överklagande (se dom av den 19 september 2002 i mål C-104/00 P, DKV mot harmoniseringsbyrån, REG 2002, s. I-7561, punkt 22 och där angiven rättspraxis).
- 58 Det har inte vid domstolen gjorts gällande att uppgifterna skulle ha missuppfattats. Det ankommer därför inte på domstolen att kontrollera huruvida förstainstansrätten med rätta kom fram till att det inte hade styrkts att de aktuella sändningsrättigheterna nödvändigtvis skulle komma att förvärvas av programföretag etablerade i Förenade kungariket.
- 59 Härefter skall prövas huruvida den omtvistade rättsakten ger de nationella myndigheter som skall genomföra den ett utrymme för skönsmässig bedömning, eller om genomförandet har en rent automatisk karaktär som endast följer av gemenskapslagstiftningen utan att några mellanliggande regler tillämpas.

- 60 De nationella myndigheterna är visserligen inte berövade allt utrymme för sköns-
mässig bedömning när de genomför artikel 3a.3 i direktiv 89/552 och den omtvistade
rättsakten. De kan föreskriva lämpliga kontrollmedel för att fullgöra de skyldigheter
som följer av dem.
- 61 De nationella myndigheterna är emellertid skyldiga att se till att berörda program-
företag inte kringgår åtgärder som en annan medlemsstat har vidtagit med stöd
av artikel 3a.1 i direktiv 89/552 och att de inte utövar sina exklusiva rättigheter på
sådan sätt att den allmänhet som berörs utestängs från möjligheten att, i enlighet
med de åtgärder som denna andra medlemsstat har vidtagit, följa de evenemang som
har bedömts vara av särskild vikt för samhället.
- 62 Såsom förstainstansrätten med rätta konstaterade i punkt 146 i den överklagade
domen, skall de nationella myndigheterna säkerställa att programföretag inom deras
jurisdiktion följer de villkor för att sända de aktuella evenemangen som en annan
medlemsstat har uppställt bland de åtgärder som kommissionen godkänt och offent-
liggjort i den officiella tidningen. Det är i dessa sistnämnda åtgärder, och således, i
förevarande fall, i den omtvistade rättsakten som det resultat som skall uppnås fast-
ställs. I fråga om resultatet har de nationella myndigheterna således inte något som
helst utrymme för skönsmässig bedömning.
- 63 Det är således kravet på att uppnå detta resultat som har påverkat programföretagens
och Infronts rättsliga ställning.
- 64 Mot bakgrund av det ovan anförda kan överklagandet inte vinna bifall på den första
grunden.

Den andra grunden: Felaktig bedömning av huruvida villkoret att personen skall vara personligen berörd är uppfyllt

Parternas argument

- 65 Kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt kom fram till att Infront personligen berördes av den omtvistade rättsakten i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG och i domstolens rättspraxis.
- 66 Kommissionen menar att förstainstansrättens synsätt innebär att samtliga de innehavare av sändningsrättigheter som berörs av de åtgärder som Förenade kungariket vidtagit med stöd av artikel 3a.1 i direktiv 89/552 skall anses personligen berörda av dessa åtgärder, även om de är många. I likhet med samtliga innehavare av sådana rättigheter berörs Infront av den omtvistade rättsakten endast i dess objektiva egenskap av återförsäljare av sändningsrättigheter till sportevenemang, genom att ha köpt rättigheterna till ett av de utvalda evenemangen.
- 67 Sådana innehavare av sändningsrättigheter som Infront drabbas endast av de ekonomiska konsekvenserna av de nationella åtgärder som godkänts genom den omtvistade rättsakten. Ett företag kan emellertid inte anses vara personligen berört av en bestämmelse av det enda skälet att den påverkar dess affärsverksamhet, särskilt som den typen av konsekvenser utgör en normal affärsrisk.
- 68 Den omtvistade rättsakten påverkar således inte Infront på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för det företaget eller en faktisk situation som särskiljer det i förhållande till alla andra personer.

69 Infront anser att förstainstansrätten med rätta beaktade de egenskaper som utmärker det i förhållande till andra personer, nämligen att det innehade exklusiva sändningsrättigheter till ett evenemang som hade uppförts på förteckningen över utvalda evenemang, att dessa rättigheter hade förvärvats innan förteckningen i fråga upprättades och godkändes av kommissionen, och att detta godkännande allvarligt påverkade Infronts möjligheter att avyttra dessa rättigheter, eftersom det inte kunde utfärda licenser med ensamrätt för dem.

Domstolens bedömning

70 Enligt fast rättspraxis kan andra personer än dem som ett beslut är riktat till göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett dylikt beslut är riktat till (se, bland annat, dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och av den 13 december 2005 i mål C-78/03 P, kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, REG 2005, s. I-10737, punkt 33).

71 Det framgår även av domstolens rättspraxis att, när beslutet berör en grupp av personer som med hjälp av gruppmedlemmarnas egna kriterier kunde identifieras eller skulle ha kunnat identifieras när rättsakten antogs, dessa personer kan vara personligen berörda av rättsakten i den mån de ingår i en begränsad krets av ekonomiska aktörer (se dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkt 31, och av den 22 juni 2006 i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187 mot kommissionen, REG 2006, s. I-5479, punkt 60).

- 72 Såsom generaladvokaten har angett i punkterna 99 och 100 i sitt förslag till avgörande kan det förhålla sig på det viset bland annat när beslutet innebär att de rättigheter som den enskilde har förvärvat före dess antagande ändras (se, bland annat, dom av den 1 juli 1965 i de förenade målen 106/63 och 107/63, Toepfer och Getreide-Import Gesellschaft mot kommissionen, REG 1965, s. 525 och 533).
- 73 Infront innehade exklusiva sändningsrättigheter för åren 2002 och 2006 till FIFA:s WM-slutspel, ett av de evenemang som återfinns på förteckningen över utvalda evenemang och som har anmälts till kommissionen och godkänts genom den omtvistade rättsakten.
- 74 Det är dessutom klarlagt att Infront förvärvade dessa exklusiva rättigheter innan den omtvistade rättsakten antogs och att det vid tidpunkten inte fanns fler än sex företag som hade gjort betydande investeringar för att förvärva sändningsrättigheterna till evenemang som fanns uppförda på nämnda lista.
- 75 Av det anförda följer att Infront kunde identifieras när den omtvistade rättsakten antogs.
- 76 Det framgår slutligen av punkterna 51 och 52 ovan att den omtvistade rättsakten påverkade medlemmarna i den grupp, bestående av ovannämnda sex företag, i vilken Infront ingick, på grund av en egenskap som utmärker dem, nämligen att de var innehavare av exklusiva sändningsrättigheter till utvalda evenemang.
- 77 Under dessa omständigheter fastställde förstainstansrätten med rätta att Infront berördes personligen av den omtvistade rättsakten.

78 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den andra grunden och skall följaktligen ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnaderna

79 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Infront har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Då kommissionen har tappat målet, skall den således förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet ogillas.**

- 2) **Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter